

Elf dagen

Lexi hoort de telefoon overgaan, maar oma neemt niet op. Papa heeft zijn telefoon altijd in de buurt, zelfs op het toilet, maar oma niet. Zij vergeet vaak waar ze hem ook alweer heeft gelegd. Lexi zucht. Ze wil echt met oma praten. Vannacht heeft ze er niet van kunnen slapen. Al elf dagen is het nu, dat mama amper eet. Hoelang duurt het voor zoiets gorilla-die-doodging-erg wordt? En dat allemaal door Lexi's verjaardag. Nu ja, niet echt door haar verjaardag, maar door wat jarig zijn allemaal weer naar boven brengt. Nog meer dan het er altijd al is.

Papa's werkdag zal er stilaan wel op zitten. Misschien moet ze toch maar met hem praten als hij thuiskomt. Of toch maar beter niet... Ze weet het niet.

'Aap, blij eens bij mij,' fluistert Lexi. 'Dan kunnen we samen nadenken over wat we moeten doen, of niet doen.' Ze trekt de kat weer op haar schoot en kriebelt hem bij zijn oren, zoals hij dat graag heeft. Wachten duurt altijd zo lang.

Opeens hoort ze de voordeur dichtslaan. Lexi holt naar de gang. Papa zet zijn computertas neer en zucht, veel dieper nog dan Lexi daarnet.

'Lastige dag gehad?'

'Ach, valt wel mee,' zegt hij en hij glimlacht naar Lexi.

Hij loopt door naar de keuken en trekt spontaan de koelkast open. Papa heeft altijd honger, net zoals Aap.

'Papa?'

'Ja?'

Hij blijft in de koelkast turen, alsof hij denkt dat daar schatten tevoorschijn zullen komen als hij maar lang genoeg volhoudt.

‘Ik denk dat ik dit jaar mijn verjaardag ga overslaan.’

Papa kijkt op.

‘Hoezo?’

‘Ik ben natuurlijk een jaar ouder maar ik hoef geen feestje of niks.’

‘Maar schat toch, waarom niet?’

Lexi bijt op haar lip.

‘Gewoon, ik heb er geen zin in.’

‘Tuurlijk wel. Ik weet dat we het er nog niet over hebben gehad, maar...’

De koelkast begint te piepen omdat de deur al te lang openstaat.

‘Mama heeft al elf dagen helemaal niks gegeten!’ roept Lexi dan. Het gutst eruit, zoals cola uit een flesje waarmee is geschud.

Papa sluit de koelkast, en trekt hem meteen weer open. Lexi wil dat hij iets terugzegt, het maakt niet uit wat. Bij voorkeur iets wat erop wijst dat hij mama’s probleem gaat oplossen. Papa’s kunnen toch alles, daar zijn ze toch voor bedoeld? Maar papa zwijgt en staart naar de yoghurt en de appels en de pot met augurken.

‘Papa?’

‘Sorry, schat. Ik ben gewoon een beetje...’

Misschien had ze toch beter gezwegen. Wanneer wordt niet eten echt gevaarlijk? In het nieuws heeft Lexi eens een man gezien die in hongerstaking was. Hij zag er heel akelig uit, met griezelig dunne armen en heel grote ogen. Hij had zeker al langer dan elf dagen niks meer gegeten, maar hij leefde nog.

Papa zucht opnieuw.

‘Het is goed dat je me dat vertelt, Lexi. En over je verjaardag hebben we het nog wel.’

Hij glimlacht, maar het kost hem weer moeite. Dan gaat hij naar boven, met zware stappen. Lexi wacht even, sluipt dan de trap op, en gaat op de voorlaatste trede zitten. Papa en mama zijn al aan het discussiëren. Heel af en toe hoort Lexi iets, maar ze kan niet goed verstaan wat ze zeggen. Ze blijft toch zitten, zodat ze het tenminste merkt als de discussie een ruzie zou worden. Ze houdt haar wijs- en middelvingers gekruist, in de hoop dat papa de magische zinnen aan het vinden is die mama's honger zullen doen terugkeren.

Telkens als mama weer een tijdje beter is, denkt Lexi dat het voorgoed zo zal blijven. Dat ze nu klaar is met huilen om Amos. Dat ze weer blij is dat ze toch nog een man en een dochter heeft. Dat zij genoeg zijn nu. Of ja, dat hoopt Lexi dan. Maar altijd opnieuw komt er een moment waarop ze merkt dat mama toch weer snel moe wordt, of vaak droevig kijkt, of gewoon stil is. Lexi wou dat ze wist hoe ze ervoor kon zorgen dat het wél een keer voor altijd zou blijven duren. Als iemand haar dat zou kunnen uitleggen, dan hoefde ze nooit ofte nimmer nog een verjaardagscadeau, en zelfs nooit meer taart of een feest.

Fragment uit Griet Op De Beeck & Linde Faas, *Jij mag alles zijn*, Prometheus, 2021. Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.